



Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

25 юли 2018 година *

„Преюдициално запитване — Спешно преюдициално производство — Полицейско и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Европейска заповед за арест — Рамково решение 2002/584/ПВР — Член 1, параграф 3 — Процедури за предаване между държавите членки — Условия за изпълнение — Харта на основните права на Европейския съюз — Член 47 — Право на достъп до независим и безпристрастен съд“

По дело C-216/18 PPU

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от High Court (Висш съд, Ирландия) с акт от 23 март 2018 г., постъпил в Съда на 27 март 2018 г., в рамките на производство по дело относно изпълнение на европейски заповеди за арест, издадени срещу

LM,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: K. Lenaerts, председател, A. Tizzano, заместник-председател, R. Silva de Lapuerta (докладчик), M. Ilešič, J. L. da Cruz Vilaça, J. Malenovský, E. Levits и C. G. Fernlund, председатели на състави, A. Borg Barthet, J.-C. Bonichot, Ал. Арабаджиев, S. Rodin, F. Biltgen, C. Lycourgos и E. Regan, съдии,

генерален адвокат: Е. Танчев,

секретар: L. Hewlett, главен администратор,

предвид искането на запитващата юрисдикция от 23 март 2018 г., постъпило в Съда на 27 март 2018 г., преюдициалното запитване да бъде разгледано по реда на спешното производство по член 107 от Процедурния правилник на Съда,

предвид решението на първи състав от 12 април 2018 г. да уважи това искане,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 1 юни 2018 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Minister for Justice and Equality, от M. Browne, в качеството на представител, подпомагана от S. Ní Chúlacháin, BL, и от R. Farrell, SC, и от K. Colmille, BL,
- за LM, от C. Ó Maolchallann, solicitor, M. Lynam, BL, и S. Guerin, SC, както и от D. Stuart, BL,

* Език на производството: английски.

- за испанското правителство, от М. А. Sampol Pucurull, в качеството на представител,
- за унгарското правителство, от М. Z. Fehér, в качеството на представител,
- за нидерландското правителство, от М. K. Bulterman, в качеството на представител,
- за полското правителство, от Ł. Piebiak и B. Majczyna както и от J. Sawicka, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от J. Tomkin, Н. Krämer, B. Martenczuk и R. Troosters, както и от K. Banks, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 28 юни 2018 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 1, параграф 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. (ОВ L 81, 2009 г., стр. 24) (наричано по-нататък „Рамково решение 2002/584“).
- 2 Запитването е отправено в рамките на изпълнението в Ирландия на европейски заповеди за арест, издадени от полските юрисдикции срещу LM (наричан по-нататък „заинтересованото лице“).

Правна уредба

Договорът за ЕС

- 3 Член 7 ДЕС предвижда:

„1. По мотивирано предложение на една трета от държавите членки, на Европейския парламент или на Европейската комисия Съветът, с мнозинство от четири пети от своите членове, след като получи одобрение от Европейския парламент, може да констатира наличието на очевиден риск от тежко нарушение от държава членка на ценностите, посочени в член 2. Преди да направи тази констатация, Съветът изслушва въпросната държава членка и може да отправи препоръки към нея, като действа съгласно същата процедура.

Съветът редовно проверява дали основанията за такава констатация продължават да са налице.

2. Европейският съвет, като действа с единодушие, по предложение на една трета от държавите членки или на Европейската комисия, след като получи одобрение от Европейския парламент, може да установи наличието на тежко и продължаващо нарушение на ценностите, посочени в член 2 от страна на дадена държава членка, след като покани тази държава членка да представи своята позиция.

3. Когато е направена констатация по параграф 2, Съветът може с квалифицирано мнозинство да вземе решение за спирането на някои права, произтичащи от прилагането на Договорите по отношение на въпросната държава членка, включително и на правото на глас на представителя на правителството на тази държава членка в Съвета. Като прави това, Съветът взема под внимание възможните последици от такова спиране върху правата и задълженията на физическите и юридическите лица.

Във всеки случай задълженията на въпросната държава членка според Договорите продължават да бъдат обвързващи за нея.

[...]“.

Хартата

- 4 Дял VI от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), озаглавен „Правосъдие“, обхваща член 47, озаглавен „Право на ефективни правни средства за защита и на справедлив съдебен процес“, който гласи:

„Всеки, чиито права и свободи, гарантирани от правото на Съюза, са били нарушени, има право на ефективни правни средства за защита пред съд в съответствие с предвидените в настоящия член условия.

Всеки има право неговото дело да бъде гледано справедливо и публично в разумен срок от независим и безпристрастен съд, предварително създаден със закон. Всеки има възможността да бъде съветван, защитаван и представляван.

[...]“.

- 5 Разясненията относно Хартата на основните права (ОВ С 303, 2007 г., стр. 17) уточняват относно член 47, втора алинея от Хартата, че тази разпоредба съответства на член 6, параграф 1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“).
- 6 Член 48 от Хартата, озаглавен „Презумпция за невинност и право на защита“, гласи:
- „1. Всеки обвиняем се счита за невинен до установяване на вината му в съответствие със закона.
2. На всеки обвиняем се гарантира зачитане на правото на защита“.

Рамково решение 2002/584

- 7 Съображения 5—8, 10 и 12 от Рамково решение 2002/584 имат следното съдържание:
- „(5) [...] въвеждането на нова опростена процедура за предаване на осъдени или заподозрени лица за изтърпяване на наказание или за наказателно преследване дава възможност за премахване на сложността и евентуалното забавяне, присъщо на настоящата процедура по екстрадиция [...]
- (6) Европейската заповед за арест съгласно настоящото рамково решение е първата конкретна мярка в областта на наказателното право, която прилага принципа за взаимно признаване, който Европейският съвет определя като „крайтъгълния камък“ на съдебното сътрудничество.

- (7) Тъй като заместването на системата на многостранна екстрадиция, приета с Конвенцията за екстрадиция от 13 декември 1957 г., не може да се постигне напълно от държавите членки чрез едностранни действия, а поради своя мащаб и въздействие може да се постигне само в рамките на Съюза Съветът следва да приеме мерки в съответствие с принципа на субсидиарност, посочен в член 2 [ЕС] и член 5 [ЕО]. Съгласно принципа за пропорционалност, така както е определен в последния текст, настоящото рамково решение съдържа необходимото с оглед постигането на тази цел.
- (8) Решенията за привеждане в изпълнение на заповедите за арест трябва да бъдат предмет на достатъчен контрол, което означава, че съдебният орган на държавата членка, в която издирваното лице е задържано, следва да вземе решение за неговото предаване.

[...]

- (10) Механизмът на европейската заповед за арест се основава на високо равнище на [Доверие] между държавите членки. Нейното прилагане може да бъде спряно единствено в случай на съществено и продължаващо нарушаване [от страна на някоя от държавите членки] на един от принципите [...], посочени в член 6, параграф 1 [ЕС, понастоящем след изменение член 2 ДЕС], определени от [Европейския] Съвет[...] съгласно член 7, параграф 1, [ЕС, понастоящем след изменение член 7, параграф 2 ДЕС] с посочените в член 7, параграф 2 член [понастоящем след изменение член 7, параграф 3 ДЕС] от него последици.

[...]

- (12) Настоящото рамково решение спазва основните права и се съобразява с принципите, признати в член 6 [ЕС] и отразени в [Хартата], и по-специално глава VI от нея. Никоя разпоредба от настоящото рамково решение не може да се тълкува като забраняваща отказа да се предаде лице, за което е издадена заповед за арест, когато са налице почиващи на обективни елементи основания да се счита, че въпросната заповед е издадена с цел преследване или наказване на лице поради неговия пол, раса, религия, етническа принадлежност, националност, език, политически убеждения или сексуална ориентация, или че неговото положение е свързано с някое от тези основания.

[...]“.

- 8 Член 1 от това рамково решение, озаглавен „Определение на понятието европейска заповед за арест и задължение за изпълнението ѝ“, предвижда:

„1. Европейската заповед за арест е съдебно решение, което е издадено от държава членка, с оглед задържане и предаване [от] друга държава членка на издирвано лице, с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане.

2. Държавите членки следва да изпълнят всяка европейска заповед за арест въз основа на принципите на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на настоящото рамково решение.

3. Рамковото решение няма действие по отношение на изменение на задължението за спазване на основните права и основните правни принципи, залегнали в член 6 [ЕС]“.

- 9 Членове 3, 4 и 4 а от посоченото рамково решение посочват основанията за задължително и факултативно неизпълнение на европейска заповед за арест.

10 Озаглавен „Сезиране на централния орган“, член 7 от същото рамково решение гласи:

„1. Всяка държава членка може да определи централен орган, а когато правната ѝ система го предвижда и повече от един централен орган, който да подпомага компетентните съдебни органи.

2. Държавата членка има право, когато е необходимо с оглед вътрешната структура на съдебната ѝ система, да натовари централния си орган/и с административното предаване и получаване на европейските заповеди за арест, както и с цялата свързана с тях официална кореспонденция.

Държавата членка, която иска да използва посочените в този член възможности, следва да предостави на генералния секретариат на Съвета информация, свързана с определения централен орган или централни органи. Посочването обвързва всички органи на издаващата държава членка“.

11 Съгласно член 15 от същото рамково решение, озаглавен „Решение за предаване“:

„1. Изпълняващият съдебен орган следва да реши в сроковете и при условията, определени в настоящото рамково решение, дали лицето да бъде предадено.

2. Ако изпълняващият съдебен орган счита, че предоставената от издаващата държава членка информация е недостатъчна, за да вземе решение за предаване, той следва да поиска незабавно да му бъде предоставена необходимата допълнителна информация, особено що се отнася до членове 3—5 и член 8 и може да определи срок за получаването ѝ, отчитайки необходимостта от спазването на посочените в член 17 срокове.

[...]“.

Ирландското право

12 Рамково решение 2002/584 е транспонирано в ирландския правов ред с European Arrest Warrant Act 2003 (Закон от 2003 г. за европейската заповед за арест).

13 Член 37, параграф 1 от Закона от 2003 г. за европейската заповед за арест гласи:

„Никой не може да бъде предаден по силата на този закон, ако:

- а) неговото или нейното предаване би било несъвместимо с задълженията на страната по:
 - i) [Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи] или
 - ii) Протоколите към [Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи]
- б) неговото или нейното предаване би представлявало нарушение на Конституцията [...]“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

14 На 1 февруари 2012 г., 4 юни 2012 г. и 26 септември 2013 г. полските юрисдикции издават три европейски заповеди за арест (наричани по-нататък „ЕЗА“) срещу заинтересованото лице с оглед на неговото задържане и предаване на посочените юрисдикции за целите на наказателното преследване, по-конкретно за трафик на упойващи и психотропни вещества.

- 15 На 5 май 2017 г. заинтересованото лице е задържано в Ирландия на основание тези ЕЗА и е представено пред запитващата юрисдикция High Court (Висш съд, Ирландия). Той уведомява тази юрисдикция, че не е съгласен да бъде предаден на полските съдебни органи и е лишен от свобода в очакване на решение по неговото предаване на тези власти.
- 16 В подкрепа на възражението си срещу своето предаване заинтересованото лице изтъква по-конкретно че това предаване би го изложило на реален риск от флагрантен отказ от правосъдие в нарушение на член 6 от ЕКПЧ. В това отношение това лице поддържа по-специално че последните законодателни реформи на съдебната система в Република Полша го лишават от правото му на справедлив съдебен процес. Тези реформи подкопавали основите на взаимното доверие между органа, издаващ европейската заповед за арест и съдебния орган, изпълняващ тази заповед, което поставяло под въпрос функционирането на механизма на европейската заповед за арест.
- 17 Заинтересованото лице се позовава по-конкретно на мотивираното предложение на Комисията от 20 декември 2017 г., направено в съответствие с член 7, параграф 1 от Договора за Европейския съюз относно принципите на правовата държава в Полша (COM(2017) 835 окончателен) (наричано по-нататък „мотивираното предложение“), както и на документите, на които то се позовава.
- 18 В мотивираното предложение Комисията най-напред излага подробно контекста и историята на законодателните реформи, а след това разглежда две теми, които будят особено безпокойство, тоест, от една страна, липсата на независим и легитимен конституционен контрол, и от друга страна, заплахата за независимостта на общите съдилища, и накрая, приканва Съвета да констатира очевиден риск от тежко нарушение от страна на Република Полша на ценностите, посочени в член 2 ДЕС, както и да отправи на тази държава членка препоръките, които се налагат в това отношение.
- 19 Освен това в мотивираното предложение се възпроизвеждат констатациите на Комисията за демокрация чрез право на Съвета на Европа относно положението в Република Полша и относно последиците на последните законодателни реформи върху съдебната система на тази държава членка.
- 20 Накрая в мотивираното предложение се отбелязва сериозната загриженост, в това отношение изразена през периода преди приемането на това предложение, от множество международни и европейски институции и организации, като Комитета на ООН по правата на човека, Европейския съвет, Европейския парламент и Европейската мрежа от съдебни органи, както и на национално равнище от Sąd Najwyższy (Върховен съд, Полша), Trybunał Konstytucyjny (Конституционен съд, Полша), Rzecznik Praw Obywatelskich (Обмудсман, Полша), Krajowa Rada Sądownictwa (Национален съвет на съдебната власт, Полша) и от сдруженията на съдиите и на адвокатите.
- 21 Въз основа на данните, посочени в мотивираното предложение, и на констатациите на Комисията за демокрация чрез право на Съвета на Европа относно положението в Република Полша и относно последиците на последните законодателни реформи върху съдебната система на тази държава членка, запитващата юрисдикция заключава, че посредством кумулативното въздействие на извършените в Република Полша законодателни реформи от 2015 г. нататък, що се отнася по-конкретно до Trybunał Konstytucyjny (Конституционен съд), Sąd Najwyższy (Върховен съд), Националния съвет на съдебната власт, организацията на общите съдилища,

Националната школа за съдии и Прокуратурата, принципите на правовата държава са нарушени в тази държава членка. Запитващата юрисдикция основава това заключение на констатацията за промените, които счита за особено важни, като:

- промените в конституционната роля на Националния съдебен съвет при гарантирането на независимостта на съдебната власт в комбинация с незаконните назначения в Trybunał Konstytucyjny (Конституционен съд) от полското правителство и отказа на последното да обнародва определени решения;
- факта, че министърът на правосъдието вече е главен прокурор, че е оправомощен да играе активна роля в наказателните преследвания и че има роля и в дисциплинарни производства срещу председателите на съдилищата, което потенциално има разубеждаващ ефект върху тези председатели и като последица се отразява на управлението на правосъдието;
- факта, че Sąd Najwyższy (Върховен съд) е засегнат от задължително пенсиониране и бъдещи назначения, и че новият състав на Националния съдебен съвет ще преобладават най-вече политически назначения, и
- факта, че интегритетът и ефикасността на Trybunał Konstytucyjny (Конституционен съд) са сериозно нарушени, тъй като няма никакви гаранции, че законите в Полша са съобразени с полската конституция, което само по себе си е достатъчно да даде отражение върху цялата система на наказателното правосъдие.

22 При това положение запитващата юрисдикция счита, че съществува реален риск в хода на наказателното производство в издаващата държава членка заинтересованото лице да бъде обект на произвол, тъй като „широките и неограничени“ правомощия на съдебната система в Република Полша са в разрез с тези, които се предоставят в демократична държава, в която се спазва принципът за върховенство на закона. Така предаването на заинтересованото лице щяло да доведе до нарушение на член 6 от ЕКПЧ и при това положение би трябвало да бъде отказано в съответствие с ирландското право и с член 1, параграф 3 от Рамково решение 2002/584 във връзка със съображение 10 от същото.

23 В това отношение запитващата юрисдикция отбелязва, че в решение от 5 април 2016 г., Aranyosi и Căldăraru (C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198), Съдът е приел в контекста на предаване, което може да доведе до нарушение на член 3 от ЕКПЧ, че ако изпълняващият съдебен орган констатира наличие на системни или общи недостатъци във връзка със защитата на правата в издаващата държава членка, този орган трябва да направи конкретна и точна проверка дали има сериозни и потвърдени основания да се счита, че засегнатото лице е изложено в тази държава членка на реален риск от нечовешко или унизително отношение. В това решение Съдът също е установил двуетапна процедура, която изпълняващият съдебен орган би трябвало да приложи при подобни обстоятелства. Най-напред този орган би трябвало да констатира наличието на системни или общи недостатъци във връзка със защитата на правата в издаващата държава членка, а след това да поиска от нейния съдебен орган необходимата допълнителна информация относно защитата на правата на засегнатото лице.

24 Запитващата юрисдикция обаче си задава въпроса дали когато изпълняващият съдебен орган констатира, че прогласената в член 2 ДЕС обща ценност, каквато е принципът на правовата държава, е била нарушена от издаващата държава членка, и че това системно нарушение на този принцип по естеството си представлява основен недостатък на съдебната система, все още е приложимо изискването да извърши конкретна и точна преценка в съответствие с решение от 5 април 2016 г., Aranyosi и Căldăraru (C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198), дали има сериозни и потвърдени основания да се счита, че засегнатото лице е изложено на риск от нарушение на правото му на справедлив съдебен процес, както е прогласено в член 6 от ЕКПЧ,

или при подобни обстоятелства може лесно да се приеме, че никаква конкретна гаранция за справедлив съдебен процес за това лице не би могла да се даде от който и да е издаващ орган, като се има предвид системният характер на нарушението на правовата държава, поради което изпълняващият съдебен орган не би могъл да се задължи да проверява дали са налице подобни основания.

25 При това положение High Court (Висш съд) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Независимо от заключенията на Съда в решение от 5 април 2016, Aranyosi et Căldăraru (C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198), когато национален съд установи, че съществуват убедителни доказателства, че условията в издаващата държава членка са несъвместими с основното право на справедлив съдебен процес, тъй като самата съдебна система в издаващата държава членка вече не функционира съгласно принципите на правовата държава, необходимо ли е изпълняващият съдебен орган да направи допълнителна конкретна и точна преценка до каква степен заинтересованото лице ще бъде изложено на риск от несправедлив съдебен процес, когато процесът му ще се води в рамките на системата, която вече не функционира в съответствие с изискването за върховенство на закона?
- 2) Ако критерият, който следва да бъде прилаган, изисква индивидуална оценка на реален риск от флагрантен отказ от правосъдие за заинтересованото лице и при условие че националният съд е констатирал, че има системно нарушаване на принципите на правовата държава, дължен ли е националният съд в качеството си на изпълняващ съдебен орган да се обърне към издаващия съдебен орган за всяка необходима допълнителна информация, която би му позволила да намали съществуващия риск от несправедлив съдебен процес и, ако да, какви гаранции за справедлив съдебен процес биха били необходими?“.

По спешното производство

- 26 Запитващата юрисдикция иска настоящото преюдициално запитване да се разгледа по реда на спешното преюдициално производство по член 107 от Процедурния правилник на Съда.
- 27 В подкрепа на това искане запитващата юрисдикция изтъква по-конкретно факта, че понастоящем заинтересованият е лишен от свобода в очакване на решението относно неговото предаване на полските власти и че отговорът на поставените въпроси ще бъде решаващ, за да се вземе подобно решение.
- 28 В това отношение следва да се констатира, на първо място, че настоящото преюдициално запитване се отнася до тълкуването на Рамково решение 2002/584, което е акт от областите, посочени в дял V, част трета от Договора за функционирането на ЕС, относно пространството на свобода, сигурност и правосъдие. Следователно запитването може да бъде разгледано по реда на спешното преюдициално производство.
- 29 На второ място, що се отнася до критерия спешност, съгласно постоянната практика на Съда следва да се вземе предвид обстоятелството, че понастоящем заинтересованото лице не е на свобода и че продължаването на срока на задържането му зависи от изхода на спора в главното производство. Освен това положението на заинтересованото лице следва да се преценява към момента на изследване на искането за разглеждане на запитването по реда на спешното преюдициално производство (решение от 10 август 2017 г., Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, т. 72 и цитираната съдебна практика).

- 30 В конкретния случай, от една страна, е безспорно, че към посочения момент заинтересованото лице не е на свобода. От друга страна, продължаването на неговото задържане зависи от изхода на делото в главното производство, тъй като, видно от предоставените от запитващата юрисдикция разяснения, наложената му мярка задържане е разпоредена в рамките на изпълнението на ЕЗА.
- 31 При тези условия на 12 април 2018 г. по предложение на съдията докладчик и след изслушване на генералния адвокат първи състав на Съда реши да уважи искането на запитващата юрисдикция за разглеждане на преюдициалното запитване по реда на спешното преюдициално производство.
- 32 Освен това е решено да се поиска от Съда да преразпредели настоящото дело на голям състав.

По преюдициалните въпроси

- 33 Най-напред от мотивите на акта за преюдициално запитване, както и от позоваването на решение от 5 април 2016 г., *Aranyosi и Căldăraru* (C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198), направено в самия текст на първия въпрос, следва, че поставените от запитващата юрисдикция въпроси се отнасят до условията, позволяващи на изпълняващия съдебен орган да не изпълни въз основа на член 1, параграф 3 от Рамково решение 2002/584 европейска заповед за арест, поради риска от нарушение, в случай че издирваното лице бъде предадено на издаващия съдебен орган, на основното право на справедлив съдебен процес пред независим съд, както е прогласено в член 6, параграф 1 от ЕКПЧ, който, както става ясно от точка 5 от настоящото решение, съответства на член 47, втора алинея от Хартата.
- 34 Така трябва да се приеме, че с тези два въпроса, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 1, параграф 3 от Рамково решение 2002/584 трябва да се тълкува в смисъл, че когато изпълняващият съдебен орган, който следва да вземе решение относно предаването на лице, за което е издадена европейска заповед за арест за целите на наказателно преследване, разполага с данни като посочените в мотивирано предложение на Комисията, прието на основание член 7, параграф 1 ДЕС, които са от естество да докажат съществуването на реален риск от нарушение на гарантираното с член 47, втора алинея от Хартата основно право на справедлив съдебен процес, поради системни или общи недостатъци, свързани с независимостта на съдебната власт на издаващата държава членка, посоченият орган трябва да направи конкретна и точна преценка дали има сериозни и потвърдени основания да се счита, че засегнатото лице ще се изложи на подобен риск, ако бъде предадено на последната държава. При утвърдителен отговор запитващата юрисдикция иска от Съда да уточни условията, на които трябва да отговаря подобна проверка.
- 35 За да се отговори на поставените въпроси, е важно да се припомни, че правото на Съюза почива на основополагащото схващане, че всяка държава членка споделя с всички останали държави членки и признава, че те споделят с нея поредица от общи ценности, на които се основава Съюзът, както се уточнява в член 2 ДЕС. Това схващане предполага и обосновава съществуването на взаимно доверие между държавите членки относно признаването на тези ценности и следователно относно зачитането на правото на Съюза, което ги прилага (решение от 6 март 2018 г., *Achmea*, C-284/16, EU:C:2018:158, т. 34 и цитираната съдебна практика).
- 36 Както принципът на взаимно доверие между държавите членки, така и принципът на взаимно признаване, който самият се опира на реципрочното доверие между последните (вж. в този смисъл решение от 10 август 2017 г., *Tupikas*, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, т. 49 и цитираната съдебна практика), имат основно значение в правото на Съюза, тъй като позволяват създаването и поддържането на пространство без вътрешни граници. По-конкретно, принципът на взаимно доверие изисква, що се отнася по-специално до пространството на свобода,

сигурност и правосъдие, от всяка от тези държави да приеме, освен при изключителни обстоятелства, че всички други държави членки зачитат правото на Съюза, и по-специално признатите от него основни права (решение от 10 ноември 2016 г., Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, т. 26 и цитираната съдебна практика).

- 37 Затова, когато прилагат правото на Съюза, от държавите членки може да се изисква в съответствие с това право да презумират зачитането на основните права от останалите държави членки, поради което те нямат възможност не само да изискват от друга държава членка по-високо ниво на национална защита на основните права от осигуряваното от правото на Съюза, но и, освен в изключителни случаи, да проверяват дали тази друга държава членка действително е зачала в конкретния случай основните гарантирани от Съюза права (становище 2/13 (Присъединяване на ЕС към ЕКПЧ) от 18 декември 2014 г., EU:C:2014:2454, т. 192).
- 38 От съображение 6 от Рамково решение 2002/584 следва, че предвидената в него европейска заповед за арест е първата конкретна мярка в областта на наказателното право, която прилага принципа на взаимно признаване.
- 39 Както е видно по-конкретно от член 1, параграфи 1 и 2, и от съображения 5 и 7 от Рамково решение 2002/584, то има за цел да замени многостранната система за екстрадиция, установена с Европейската конвенция за екстрадиция от 13 декември 1957 г., със система за предаване между съдебните органи на осъдени или заподозрени лица за изтърпяване на наказание или за наказателно преследване, като тази система е основана на принципа на взаимното признаване (решение от 10 ноември 2016 г., Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, т. 25 и цитираната съдебна практика).
- 40 Така Рамково решение 2002/584 има за цел чрез въвеждането на нова опростена и по-ефикасна процедура за предаване на осъдени или заподозрени в нарушаване на наказателния закон лица да улесни и ускори съдебното сътрудничество, за да допринесе за осъществяването на целта на Съюза да се превърне в пространство на свобода, сигурност и правосъдие въз основа на високата степен на доверие, която трябва да съществува между държавите членки (решение от 10 ноември 2016 г., Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, т. 25 и цитираната съдебна практика).
- 41 В областта, която се урежда от Рамково решение 2002/584, принципът на взаимно признаване, който представлява, както става ясно по-конкретно от съображение 6, „крайтъгълен камък“ на съдебното сътрудничество по наказателни дела, намира приложение в член 1, параграф 2 от това рамково решение, който прогласява правилото, че държавите членки са длъжни да изпълняват всяка европейска заповед за арест въз основа на принципа на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на същото това рамково решение. Затова изпълняващите съдебни органи по принцип могат да откажат да изпълнят такава заповед само в предвидените в Рамково решение 2002/584 изчерпателно изброени случаи на отказ за изпълнение, а за изпълнението на европейската заповед за арест не могат да се поставят други условия, освен изчерпателно уредените в член 5 от това рамково решение. Следователно изпълнението на европейската заповед за арест е принципът, а отказът същата да бъде изпълнена е предвиден като изключение, което трябва да се тълкува стриктно (вж. в този смисъл решение от 10 август 2017 г., Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, т. 49 и 50, както и цитираната съдебна практика).
- 42 Затова в Рамково решение 2002/584 изрично са посочени, от една страна, случаите, при които не се допуска изпълнение (член 3), и случаите, при които може да се откаже изпълнение (членове 4 и 4а) на европейската заповед за арест, и от друга, гаранциите, които се предоставят от издаващата държава членка в особени случаи (член 5) (вж. решение от 10 август 2017 г., Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, т. 51).

- 43 Това не променя факта, че според Съда „при изключителни обстоятелства“ могат да се въведат ограничения в принципите на взаимно признаване и взаимно доверие между държавите членки (вж. в този смисъл решение от 5 април 2016 г., *Aranyosi и Căldăraru*, C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 82, както и цитираната съдебна практика).
- 44 В този контекст Съдът е признал, при определени условия, възможността за изпълняващия съдебен орган да прекрати въведената с Рамково решение 2002/584 процедура по предаване, когато подобно предаване рискува да доведе до нечовешко или унизително отношение по смисъла на член 4 от Хартата на издирваното лице (вж. в този смисъл решение от 5 април 2016 г., *Aranyosi и Căldăraru*, C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 104).
- 45 За тази цел Съдът се е позовал, от една страна, на член 1, параграф 3 от това рамково решение, който предвижда, че то няма за последица изменение на задължението за спазване на основните права и основните правни принципи, прогласени в членове 2 ДЕС и 6 ДЕС, а от друга страна, на абсолютния характер на основното право, гарантирано с член 4 от Хартата (вж. в този смисъл решение от 5 април 2016 г., *Aranyosi и Căldăraru*, C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 83 и 85).
- 46 В конкретния случай, като се основава на мотивираното предложение и на документите, на които е направено позоваване в него, заинтересованото лице възразява на предаването си на полските съдебни органи, като изтъква по-конкретно, че подобно предаване би го изложило на реален риск от флагрантен отказ от правосъдие поради липсата на независимост на юрисдикциите на издаващата държава членка в резултат от последните законодателни реформи на съдебната система в тази държава членка.
- 47 Следователно трябва преди всичко да се провери дали, подобно на реалния риск от нарушение на член 4 от Хартата, реалният риск от нарушение на основното право на заинтересованото лице на независим съд и оттам на основното му право на справедлив съдебен процес, прогласено в член 47, втора алинея от Хартата, може да позволи на изпълняващия съдебен орган да не изпълни, по изключение, европейска заповед за арест на основание на член 1, параграф 3 от Рамково решение 2002/584.
- 48 В това отношение е важно да се подчертае, че изискването за независимост на съдиите спада към същественото съдържание на основното право на справедлив съдебен процес, което има кардинално значение като гарант за защитата на всички права, които правните субекти черпят от правото на Съюза и за опазването на общите ценности на държавите членки, прогласени в член 2 ДЕС, по-конкретно на ценността правова държава.
- 49 Всъщност Съюзът е правов съюз, в който правните субекти имат правото да оспорват по съдебен ред законосъобразността на всяко решение или на всеки друг национален акт, свързан с прилагането към тях на акт на Съюза (решение от 27 февруари 2018 г., *Associação Sindical dos Juízes Portugueses*, C-64/16, EU:C:2018:117, т. 31 и цитираната съдебна практика).
- 50 В съответствие с член 19 ДЕС, който конкретизира правовата държава като ценност, утвърдена с член 2 ДЕС, националните юрисдикции и Съдът имат задачата да гарантират пълното прилагане на правото на Съюза във всички държави членки, както и съдебната защита на правата, които правните субекти черпят от посоченото право (вж. в този смисъл решения от 27 февруари 2018 г., *Associação Sindical dos Juízes Portugueses*, C-64/16, EU:C:2018:117, т. 32 и цитираната съдебна практика, както и от 6 март 2018 г., *Achmea*, C-284/16, EU:C:2018:158, т. 36 и цитираната съдебна практика).

- 51 Самото наличие на ефективен съдебен контрол, чието предназначение е да гарантира спазването на правото на Съюза, е неделимо свързано с правовата държава (решение от 27 февруари 2018 г., *Associação Sindical dos Juízes Portugueses*, C-64/16, EU:C:2018:117, т. 36 и цитираната съдебна практика).
- 52 От това следва, че всяка държава членка трябва да гарантира, че органите, които, като „юрисдикции“ по смисъла на правото на Съюза, са част от системата ѝ от способности за защита в областите, обхванати от правото на Съюза, изпълняват изискванията на ефективната съдебна защита (решение от 27 февруари 2018 г., *Associação Sindical dos Juízes Portugueses*, C-64/16, EU:C:2018:117, т. 37).
- 53 Запазването на независимостта на посочените органи обаче е от първостепенно значение, за да се гарантира тази защита, видно от член 47, втора алинея от Хартата, съгласно който достъпът до „независим“ съд е едно от изискванията, свързани с основното право на ефективни правни средства за защита (решение от 27 февруари 2018 г., *Associação Sindical dos Juízes Portugueses*, C-64/16, EU:C:2018:117, т. 41).
- 54 По-специално независимостта на националните съдилища е от основно значение за правилното функциониране на системата за съдебно сътрудничество, въплътена в предвидения в член 267 ДФЕС механизъм на преюдициалното запитване, доколкото съгласно постоянната съдебна практика този механизъм може да бъде задействан само от орган, на който е възложено да прилага правото на Съюза и който изпълнява този критерий за независимост (решение от 27 февруари 2018 г., *Associação Sindical dos Juízes Portugueses*, C-64/16, EU:C:2018:117, т. 43).
- 55 Доколкото, както беше посочено в точка 40 от настоящото решение, Рамково решение 2002/584 има за цел въвеждането на опростена процедура за пряко предаване между „съдебните органи“, за да гарантира свободното движение на съдебните решения в областта на наказателното право в пространството на свобода, сигурност и правосъдие, гарантирането на независимостта на подобни органи е също от първостепенно значение в рамките на механизма на европейската заповед за арест.
- 56 Всъщност Рамково решение 2002/584 се основава на принципа, че решенията относно европейските заповеди за арест се ползват с всички гаранции, характерни за съдебните решения, в това число произтичащите от основните права и основните правни принципи, упоменати в член 1, параграф 3 от посоченото рамково решение. Това означава, че не само решението относно изпълнението на европейската заповед за арест, но и решението относно издаването ѝ трябва да се взема от съдебен орган, който отговаря на изискванията, присъщи на ефективната съдебна защита, сред които е гаранцията за независимост, така че цялата уредена в Рамково решение 2002/584 процедура за предаване между държавите членки да протича под контрола на съдебните органи (вж. в този смисъл решение от 10 ноември 2016 г., *Kovalkovas*, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, т. 37 и цитираната съдебна практика).
- 57 В допълнение следва да се отбележи, че в рамките на досъдебното производство, съдебното производство или привеждането в изпълнение на съдебните актове за налагане на наказание лишаване от свобода или изискваща задържане мярка, които производства не попадат в приложното поле на Рамково решение 2002/584 и на правото на Съюза, държавите членки продължават да са длъжни да спазват основните права, уредени в ЕКПЧ или в националните им законодателства, включително правото на справедлив съдебен процес и произтичащите от него гаранции (вж. в този смисъл решение от 30 май 2013 г., *F*, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, т. 48).
- 58 По този начин високата степен на доверие между държавите членки, на която почива механизмът на европейската заповед за арест, се основава на предположението, че наказателните юрисдикции на другите държави членки, които след изпълнението на европейска заповед за арест ще проведат досъдебното производство, съдебното производство и

привеждането в изпълнение на съдебните актове за налагане на наказание лишаване от свобода или изискваща задържане мярка, отговарят на изискванията за ефективна съдебна защита, сред които са по-конкретно независимостта и безпристрастността на посочените юрисдикции.

- 59 При това положение следва да се приеме, че съществуването на реален риск в случай на предаване на издаващия съдебен орган на лицето, за което се отнася европейска заповед за арест, основното право на независим съд на това лице и оттук същественото съдържание на неговото гарантирано с член 47, втора алинея от Хартата основно право на справедлив съдебен процес да бъдат нарушени, може да позволи на изпълняващия съдебен орган по изключение да не изпълни тази европейска заповед за арест на основание член 1, параграф 3 от Рамково решение 2002/584.
- 60 Така, когато, както в делото по главното производство, лицето, за което се отнася европейска заповед за арест, изтъкне, за да се противопостави на своето предаване на издаващия съдебен орган, наличието на системни или най-малкото общи недостатъци, които според него могат да засегнат независимостта на съдебната власт в издаващата държава членка и по този начин да накърнят същественото съдържание на неговото основно право на справедлив съдебен процес, изпълняващият съдебен орган е длъжен да прецени дали има реален риск от накърняване на това основно право на засегнатото лице, когато трябва да реши въпроса за неговото предаване на органите на посочената държава членка (вж. по аналогия решение от 5 април 2016 г., *Aranyosi и Căldăraru*, C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 88).
- 61 За тази цел изпълняващият съдебен орган трябва, на първо място, въз основа на обективни, достоверни, точни и надлежно актуализирани данни относно функционирането на съдебната система в издаващата държава членка (вж. този смисъл решение от 5 април 2016 г., *Aranyosi и Căldăraru*, C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 89), да прецени дали съществува реален риск от нарушение на основното право на справедлив съдебен процес, свързан с липсата на независимост на юрисдикциите на посочената държава членка, поради системни или общи недостатъци в последната държава. Данните, изложени в мотивирано предложение, наскоро адресирано от Комисията до Съвета на основание член 7, параграф 1 ДЕС, представляват особено релевантни елементи за целите на тази преценка.
- 62 Подобна преценка трябва да се извърши с оглед на стандарта за закрила на основното право, гарантирано с член 47, втора алинея от Хартата (вж. по аналогия решение от 5 април 2016 г., *Aranyosi и Căldăraru*, C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 88 и цитираната съдебна практика).
- 63 В това отношение, що се отнася до изискването за независимост на юрисдикциите, което спада към същественото съдържание на това право, следва да се припомни, че това изискване е присъщо на правосъдната дейност и обхваща два аспекта. Първият аспект, който е външен, предполага, че съответният орган упражнява функциите си напълно самостоятелно, без да е йерархично обвързан или да е подчинен на когото и било и без да получава нареждания или инструкции от какъвто и да било вид, като по този начин е защитен от външна намеса или натиск, които могат да накърнят независимостта на членовете му при вземането на решение и да повлияят на техните решения (вж. в този смисъл решение от 27 февруари 2018 г., *Associação Sindical dos Juizes Portugueses*, C-64/16, EU:C:2018:117, т. 44 и цитираната съдебна практика).
- 64 Тази абсолютно необходима свобода по отношение на подобни външни елементи налага някои гаранции, подходящи да защитят лицето от изпълняващите правораздавателна функция, каквато е несменяемостта (решение от 19 септември 2006 г., *Wilson*, C-506/04, EU:C:2006:587, т. 51 и цитираната съдебна практика). Фактът, че същите получават заплащане, съответстващо на значимостта на изпълняваните от тях функции, също представлява присъща гаранция за независимостта на съдиите (решение от 27 февруари 2018 г., *Associação Sindical dos Juizes Portugueses*, C-64/16, EU:C:2018:117, т. 45).

- 65 Вторият аспект, който е вътрешен, е свързан с понятието за безпристрастност и визира еднаквата отдалеченост от страните по спора и от съответните им интереси с оглед на предмета на спора. Този аспект изисква запазването на обективност и липсата на всякакъв интерес от изхода на спора извън строгото прилагане на правната норма (решение от 19 септември 2006 г., *Wilson*, C-506/04, EU:C:2006:587, т. 52 и цитираната съдебна практика).
- 66 Тези гаранции за независимост и безпристрастност изискват наличието на правила, по-конкретно що се отнася до състава на органа, назначаването, срока на упражняване на функциите, както и основанията за въздържане, отвод и освобождаване от длъжност на членовете му, които правила да дават възможност да се отстрани всяко оправдано съмнение в съзнанието на страните в производството относно неподатливостта на органа към външни фактори и неутралността му по отношение на противопоставящите се интереси. За да се счита, че условието за независимост на съответния орган е изпълнено, съдебната практика изисква по-специално случаите на освобождаване от длъжност на членовете на този орган да бъдат определени с изрични законови разпоредби (решение от 9 октомври 2014 г., *TDC*, C-222/13, EU:C:2014:2265, т. 32 и цитираната съдебна практика).
- 67 Изискването за независимост налага също дисциплинарният режим на съдиите да включва необходимите гаранции за пълното избягване на риска от използване на подобен режим като система за политически контрол на съдържанието на съдебните решения. В това отношение въвеждането на правила, определящи по-конкретно както действията, които представляват дисциплинарни нарушения, така и конкретно приложимите санкции, които предвиждат намесата на независим орган по реда на процедура, гарантираща изцяло прогласените в членове 47 и 48 от Хартата права, по-конкретно правото на защита, и които закрепват възможността за оспорване пред съд на решенията на дисциплинарните органи, представлява набор от съществени гаранции за целите на опазването на независимостта на съдебната власт.
- 68 Ако с оглед на изискванията, припомнени в точки 62—67 от настоящото решение, изпълняващият съдебен орган констатира, че съществува в издаващата държава членка реален риск от нарушение на същественото съдържание на основното право на справедлив съдебен процес поради системни или общи недостатъци на съдебната власт на тази държава членка, които са от естество да подкопаят независимостта на юрисдикциите на посочената държава, този орган трябва след това да направи конкретна и точна преценка дали при конкретните обстоятелства има сериозни и потвърдени основания, позволяващи да се приеме, че издирваното лице ще се изложи на този риск след предаването му на издаващата държава членка (вж. по аналогия в контекста на член 4 от Хартата, решение от 5 април 2016 г., *Aranyosi и Căldăraru*, C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 92 и 94).
- 69 Тази конкретна преценка се налага и когато, както е в конкретния случай, от една страна, издаващата държава членка е предмет на мотивирано предложение от страна на Комисията, прието на основание член 7, параграф 1 ДЕС, с цел Съветът да констатира наличието на очевиден риск от тежко нарушение от посочената държава членка на визираните в член 2 ДЕС ценности, една от които е правовата държава, по-конкретно поради накърняването на независимостта на националните юрисдикции, и от друга страна, изпълняващият съдебен орган счита, че въз основа по-конкретно на подобно предложение разполага с данни, които са от естество да докажат наличието на системни недостатъци с оглед на посочените ценности на равнище съдебната власт на тази държава членка.
- 70 Всъщност от съображение 10 от Рамково решение 2002/584 следва, че прилагането на механизма на европейската заповед за арест може да бъде спряно само в случай на тежко и продължаващо нарушение от една от държавите членки на принципите, прогласени в член 2 ДЕС, което Европейският съвет е констатирал в приложение на член 7, параграф 2 ДЕС, с последиците, предвидени в параграф 3 от същия член.

- 71 Така от самия текст на посоченото съображение следва, че Европейският съвет има задачата да констатира нарушение в издаващата държава членка на принципите, прогласени в член 2 ДЕС, сред които е този на правовата държава, за целите на спирането спрямо тази държава членка на прилагането на механизма на европейската заповед за арест.
- 72 От това следва, че само при наличието на решение на Европейския съвет, с което при условията по член 7, параграф 2 ДЕС се констатира тежко и продължаващо нарушение в издаващата държава членка на принципите, прогласени в член 2 ДЕС, като тези, които са присъщи на правовата държава, последвано от спирането от Съвета спрямо тази държава членка на прилагането на Рамково решение 2002/584, изпълняващият съдебен орган би бил длъжен да откаже автоматичното изпълнение на всяка европейска заповед за арест, издадена от посочената държава членка, без да е длъжен да извършва каквато и да е конкретна преценка на реалния риск, на който засегнатото лице е изложено, от нахвърляване на същественото съдържание на неговото основно право на справедлив съдебен процес.
- 73 При това положение, доколкото подобно решение не е прието от Европейския съвет, изпълняващият съдебен орган може да не изпълни на основание член 1, параграф 3 от Рамково решение 2002/584 европейска заповед за арест, издадена от държава членка, за която е направено мотивирано предложение по смисъла на член 7, параграф 1 ДЕС, само при изключителни обстоятелства, при които след конкретна и точна преценка на дадения случай посоченият орган констатира, че има сериозни и потвърдени основания да се счита, че след предаването му на издаващия съдебен орган лицето, за което е издадена европейска заповед за арест, ще се изложи на реален риск от нарушение на основното му право на независим съд и оттам на нарушение на същественото съдържание на основното му право на справедлив съдебен процес.
- 74 В рамките на подобна преценка изпълняващият съдебен орган трябва по-конкретно да провери до каква степен системните или общите недостатъци, що се отнася до независимостта на юрисдикциите на издаващата държава членка, за които свидетелстват данните, с които той разполага, могат да имат отражение на равнището на компетентните юрисдикция на тази държава, за да узнае на какви производства ще бъде подложено издирваното лице.
- 75 Ако от този анализ следва, че посочените недостатъци могат да засегнат тези юрисдикции, изпълняващият съдебен орган трябва още да прецени, с оглед на конкретните опасения, изразени от засегнатото лице и на евентуално предоставените от него данни, дали има сериозни и потвърдени основания да се счита, че посоченото лице ще се изложи на реален риск от нарушение на неговото основно право на независим съд и оттам на нарушение на същественото съдържание на неговото основно право на справедлив съдебен процес, с оглед на неговото лично положение, както и на естеството на правонарушението, за което е предмет на наказателно преследване и на фактическия контекст, които стоят в основата на европейската заповед за арест.
- 76 Освен това изпълняващият съдебен орган трябва в приложение на член 15, параграф 2 от Рамково решение 2002/584 да поиска от издаващия съдебен орган да му предостави всякаква допълнителна информация, която той счита за необходима за преценката на съществуването на подобен риск.
- 77 В рамките на подобен диалог между изпълняващия съдебен орган и издаващия съдебен орган последният може, при необходимост, да предостави на изпълняващия съдебен орган всякакви обективни данни относно евентуалните изменения на условията за защита в издаващата държава членка на гаранцията за съдебна независимост, с които може да се отхвърли наличието на този риск за засегнатото лице.

- 78 В хипотезата, в която информацията, която издаващият съдебен орган — след евентуално поискана помощ от централния орган или от един от централните органи на издаващата държава членка по смисъла на член 7 от Рамково решение 2002/584 (вж. в този смисъл решение от 5 април 2016 г., Aranyosi и Căldăraru, C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 97) — е съобщил на изпълняващия съдебен орган, не позволява на последния да изключи наличието на реален риск от нарушение в посочената държава членка на основното право на засегнатото лице на независим съд, и оттам на същественото съдържание на неговото основно право на справедлив съдебен процес, изпълняващият съдебен орган трябва да се въздържа от изпълнение на европейската заповед за арест, която се отнася до това лице.
- 79 С оглед на гореизложените съображения на поставените въпроси следва да се отговори, че член 1, параграф 3 от Рамково решение 2002/584 трябва да се тълкува в смисъл, че когато изпълняващият съдебен орган, който следва да вземе решение относно предаването на лице, за което е издадена европейска заповед за арест за целите на наказателно преследване, разполага с данни, като посочените в мотивирано предложение на Комисията, прието на основание член 7, параграф 1 ДЕС, които са от естество да докажат съществуването на реален риск от нарушение на гарантираното с член 47, втора алинея от Хартата основно право на справедлив съдебен процес, поради системни или общи недостатъци, свързани с независимостта на съдебната власт на издаващата държава членка, посоченият орган трябва да направи конкретна и точна преценка дали, с оглед на личното положение на това лице, както и на естеството на правонарушението, за което то е наказателно преследвано, и на фактическия контекст, стоящи в основата на европейската заповед за арест, и с оглед на данните, предоставени от издаващата държава членка на основание член 15, параграф 2 от посоченото рамково решение, има сериозни и потвърдени основания да се счита, че посоченото лице ще бъде изложено на подобен риск, ако бъде предадено на последната държава.

По съдебните разноски

- 80 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

Член 1, параграф 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г., трябва да се тълкува в смисъл, че когато изпълняващият съдебен орган, който следва да вземе решение относно предаването на лице, за което е издадена европейска заповед за арест за целите на наказателно преследване, разполага с данни, като посочените в мотивирано предложение на Европейската комисия, прието на основание член 7, параграф 1 ДЕС, които са от естество да докажат съществуването на реален риск от нарушение на гарантираното с член 47, втора алинея от Хартата на основните права на Европейския съюз основно право на справедлив съдебен процес, поради системни или общи недостатъци, свързани с независимостта на съдебната власт на издаващата държава членка, посоченият орган трябва да направи конкретна и точна преценка дали, с оглед на личното положение на това лице, както и на естеството на правонарушението, за което то е наказателно преследвано, и на фактическия контекст, стоящи в основата на европейската заповед за арест, и с оглед на данните, предоставени от издаващата държава членка на

основание член 15, параграф 2 от Рамково решение 2002/584, след изменението, има сериозни и потвърдени основания да се счита, че посоченото лице ще бъде изложено на подобен риск, ако бъде предадено на последната държава.

Подписи